

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 5962/10 (2008)
22.7.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, мр Зорана Рељића и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судијским помоћником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Црквена општина Румунске православне цркве у ..., чији је пуномоћник Милан Б. Рашета, адвокат из Београда, Булевар Војводе Мишића број 27, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије у Београду, Сектор за имовинско-правне послове 07 број 360-02-00040/04 од 3.10.2008. године, у предмету изузимања грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.7.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за имовинско правне и стамбене послове Градске општине ..., број 463-582/2003-I-03 од 12.12.2007. године. Тачком I диспозитива првостепеног решења, изузета је из поседа тужиоца, као

земљишно-књижног корисника, кп. бр. .../2, ЗКУЛ бр. ..., КО ..., у површини од 1990м², у корист града ..., а за потребе надзиђивања дела објекта Основне школе "... у ... и уређења комплекса за озелењавање слободних површина, све према Акту о урбанистичким условима Градског секретаријата за урбанизам и грађевинске послове – Одељења за спровођење урбанистичких планова IX-04 бр. 350.3-385/2003 од 8.10.2003. године. Тачком II диспозитива решења утврђено је да ће се по правоснажности овог решења спровести посебан поступак за одређивање накнаде у корист тужиоца за изузето земљиште на парцели из тачке I. Тачком III одређено је да ће, по правоснажности, ово решење служити као извршни наслов за упис промена у земљишним и другим јавним књигама о евиденцији непокретности и правима на њима.

Тужбом поднетом Врховном суду Србије, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да је исто донето уз апсолутно битну повреду ЗУП-а, јер тужиоцу није дата могућност да равноправно учествује у поступку и упозна се са свим релевантним доказима који су утицали на коначну одлуку у овој управној ствари. С тим у вези тужилац наводи да је првостепени орган, у поновном поступку, прибавио акт сачињен од стране геометра, о чему тужилац није био у прилици да се изјасни. Тужилац сматра да је наведена битна повреда ЗУП-а довела до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања што је за последицу имало и доношење погрешне одлуке. Предложено је да суд уважи жалбу и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је дана 1. јануара 2010. године, сагласно одредби члана 29. став 1. у вези са одредбама члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним судом Србије до 31.12.2009. године, међу којима и предмет тужиоца заведен под службеним бројем тога суда У. 7700/08.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку, у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), који се у овом случају има

применити, сагласно одредби члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 39. став 1. Закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

У образложењу оспореног решења се наводи да је увидом у списе предмета утврђено да је решење првостепеног органа донето у поновном поступку, у коме је првостепени орган био дужан да правилно утврди коју врсту грађевинског земљишта представља предметна парцела, односно да ли је реч о јавном или осталом грађевинском земљишту, у смислу одредаба Закона о планирању и изградњи. Поступајући у смислу наведеног налога туженог органа, првостепени орган је у поновном поступку прибавио акт који је сачињен од стране географа, а након извршеног увида у Генерални урбанистички план ... до 2021. године, а према коме се предметна парцела налази у површинама намењеним за јавне службе, јавне објекте и комплексе, односно у површинама планираног јавног грађевинског земљишта предвиђеним за објекте и активности од општег интереса. Имајући у виду наведени доказ и остале доказе који су у поступку изведени, тужени орган, по оцени Суда, правилно закључује да је одлука првостепеног органа заснована на правилној примени одредбе члана 70. Закона о планирању и изградњи.

Одредбама члана 69. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06), прописано је да грађевинско земљиште на којем су, до дана ступања на снагу овог закона, изграђени јавни објекти од општег интереса и јавне површине и које је у државној својини, јесте јавно грађевинско земљиште (став 1.), као и да јавно грађевинско земљиште, у смислу овог закона, јесте и земљиште које је планом донетим у складу са овим законом, намењено за изградњу јавних објеката од општег интереса и за јавне површине и које је у државној својини (став 2.).

Одредбама члана 70. наведеног Закона уређено је питање одређивања јавног грађевинског земљишта, тако што је прописано да јавно грађевинско земљиште одређује општим актом општина, у складу са овим законом и

урбанистичким планом (став 1.), као и да је пре одређивања јавног грађевинског земљишта из члана 69. став 1. овог закона, општина обавезна да донесе акт о изузимању земљишта из поседа корисника тог земљишта, а накнада се исплаћује по одредбама закона којим се уређује експропријација (став 3.), те да грађевинско земљиште из члана 69. став 2. овог закона општина одређује за јавно грађевинско земљиште после његовог прибављања у државну својину, у складу са законом.

Полазећи од навода оспореног решења и наведених законских одредаба, Суд је оценио да је одлука туженог органа правилна и на закону заснована из разлога који су у истој дати. Разматрајући наводе тужбе, Суд је утврдио да су ти наводи истицани у жалби на решење првостпеног органа, те да је тужени орган правилно закључио да исти нису основани. Испитујући, наиме, постојање повреде права тужиоца да учествује у предметном поступку, тужени орган је нашао да је првостепени орган у раније вођеном поступку упутио акт тужиоцу којим га обавештава о покренутом поступку са молбом да се изјасни, а што је тужилац и учинио актом од 19.1.2004. године. Разматрајући навод жалбе, а који је поновљен и у тужби против оспореног решења, којим се указује да накнадно прибављени доказ није предочен свим странкама у поступку, тужени орган правилно закључује да исти није од утицаја на одлуку у конкретној правној ствари, с обзиром на то да се ради о увиду у Генерални урбанистички план ... до 2021. године, који је по свом карактеру јавни акт и као такав доступан свим грађанима на увид. Суд притом налази да наведени акт геометра од 13.7.2006. године, по својој садржини, представља акт којим се из Генералног урбанистичког плана ... до 2021. године, као општег акта, даје извод за одређену парцелу, а не налаз и мишљење у форми вештачења, као доказног средства које се, сагласно одредбама Закона о општем управном поступку, подвргава изјашњавању странака, те је стога одлука туженог органа правилна и на закону заснована.

Налазећи да, са напред наведених разлога, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**дана 22.7.2010. године, 12 У 12 У 5962/10 (2008)****Записничар****Весна Мраковић,с.р.****Председник већа-судија****Томислав Медвед,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ